

vormde Kerk verbroken hadden¹⁷. De vereniging kwam ook niet tot stand, voordat de Dolerenden op dit punt volkomen door de knieën waren gegaan. Daardoor kwamen theorie en praktijk weer bijeen: de Doleantie was een tweede afscheidingsbeweging geworden en de Dolerenden accepteerden deze realiteit. Het unieke karakter van de Doleantie was daarmee verloren gegaan.

-
16. *Acta van het Synodaal Convent van Nederduitsche Gereformeerde Kerken (Doleerende) in Nederland*. Gehouden te Rotterdam op 28, 29, 30 Juni en 1 Juli 1887, Amsterdam 1887, 31: 'Bij het bespreken van de vereniging met de broederen die zich noemen "de Christelijke Gereformeerde Kerk" mag nooit gedacht aan een staan in tweeërlei Kerk, zoodat men nu óf uit de eene in de andere zou overgaan, óf beide zou saamsmelten, maar moet uitgangspunt zijn de overtuiging, dat beide groepen behoren tot en staan in "de vergadering der geloovigen", en in zijn in den wortel der historische Gereformeerde Kerken dezer natie'.
 17. Zie H. Bouma, *De vereniging van 1892*. Een episode uit de geschiedenis van het oecumenische streven van de 'afgescheiden' en de 'dolerende' kerken in Nederland, Groningen 1967, 45-49.